

7. Naar der under „Historie“ forebreds „Kjendstab til Danmarks Statsforfatning og Statsforvaltning“ i Grundtræet, da er der hert næppe nogen „Skjærpelse“ eller overhovedet noget Nytt, undtagen forsaavidt det udtrykke- lig nævnes. I en nogenlunde ordentlig Undervisning i Fædrelandets nyeste Historie kunne de nævnte Ting dog vist ikke forbigaa; i det Mindste pleier Historielæreren altid at meddele netop Grundtræene af Landets Forfatning og Forvaltning og at gjøre Eleverne bekendte med det Væsentligste i Grundloven, om Kongen og Rigsdagen, om de personlige Rettig- heder, dog uden Benyttelse af nogen boglig Fremstilling, men formentlig i passende og tilstrækkeligt Omfang. En udtrykke- lig Bestemmelse om, at de nævnte Punkter i deres „Grundtræ“ skulle medtages, vilde saaledes for vort Seminarium ikke medføre nogen Forandring, og en Henvisning til Nyholms instruktive og klare Fremstilling kunde eventuelt ikke gjøre Skade. Men det forekommer mig, at begge Dele ere temmelig ufornødne.

9. Under „Religion“ findes under b. indført som nyt Led: „Kjendstab til den kristne Kirkes Historie“. Egenlig er vel dette kun en Ompostering. Forordningen selv er gammel, men er hidtil, saavel i Reglementet af 1818 som i de senere Bestemmelser, henført under Historie, hvor den for- mentlig ogsaa naturligt hører hjemme. Lader man Kirkehistorie optræde saa at sige som en særskilt Disciplin, vil Forordningen let vove ud over, hvad der af disse Examinander med Billighed kan kræves, og hvad der for dem kan siges at være fornødent. Naar der dog ikke kan eller bør være Tale om en egentlig indgaaende og detailleret Behandling, kan det vist ikke betvivles, at Eleven jo faar den letteste Opfattelse og den bedste Forstaaelse af „Hovedpunkterne i den kristelige Kirkes Historie“ netop „i detses Forbindelse med Verdensbegivenhederne“, som det hedder i Bestemmelsen af 1875 Nr. 4. Kirkes Stilling i Romerriget indtil Seiren i Begyndelse af 4de Aarhundrede, Folkevandringsens Indvirkning og Kristendommens Udbredelse blandt de „germaniske“ Folk, Munkeneset, Pavedømmets Fremvæxt og dets Hovedrepræsentanter, Forholdet mellem Rom og Konstantinopel, Korstogene, de reformatoriske Bevægelser i Slut- ningen af Middelalderen, Reformationen, de adskilte Kættiinger og Kirker indenfor Protestantismen, Religionskrigene, de vigtigste aandelige Kættiinger, Pietismen, de betydeligere Sekter o. s. v. — er altfammen Noget, som kommer paa Tale — og for største Delen nødvendig kommer paa Tale — i Verdenshistorien; hvortil saa kommer, at adskillige Punkter af det, man kan henregne under Dogmehistorien, altid kommer frem under Gjennemgaaelsen af det kirkelige Lærebegreb. Jeg ser ikke rettere, end at dette er aldeles tilstrækkeligt, og at den hidtil værende Ordning er den naturligste og heldigste, saa at det efter min Formening vil være tjenligt i omhandlede Henseende at „blive ved det Gamle“.

I Forslaget er udeladt et Led, som hidtil steds har havt Plads i Bestemmelsen om Religionen, nemlig Forordningen: „Nøte Kjendstab til de her i Landet autoriserede Religions-Lærebøger“. Denne Forordning bør sikkert ikke slettes. De, som aspirere til at betegnes som kvalificerede til at ansættes som offentlige Religionslærere, bør blandt Andet godtgjøre, at de ere vel hjemme i de Læremidler, som Samfundet anviser dem, hvad forøvrigt ogsaa i deres tilkommende Praxis vil være dem til afgjort Nytte.

Naar der tillægges den skriftlige og mundtlige Prøve i Religion samme Vægt, da synes dette at være en meget betænkelig Sag og ikke svarende til Forholdene, som de virkelig ere. Det bør i denne Henseende ikke lades ude af Betragtning, at i det Mindste ved det fjerde og de syvte Seminarier kommer den skriftlige Examen lang Tid forud for den mundtlige, respektive 6—7 og 8—9 Uger; hvilket betyder, at den samlede, afsluttende Repetition paa den Tid endnu ikke kan have fundet Sted. Dette Hensyn bør ikke tabes af Sigte ved Bedømmelsen af de skriftlige Arbejder i et saadant Fag, hvilke formodentlig turde ventes en Del bedre paa et noget senere Tidspunkt, og i intet Tilfælde synes med